

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire dancing at night under warm lanterns. The man is wearing a dark tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a purple, sleeveless, lace dress with a low back. They are holding hands and looking at each other. The background is dark with many warm, glowing lanterns hanging from trees.

Natalie Andersonová
Na maškarním
plese

NATALIE ANDERSONOVÁ

NA MAŠKARNÍM PLESE

PŘEKLAD

FRIEDRICH BRLOH

Milá čtenářko,

a máme tu nový rok 2020. Doufám, že nám ty dvě dvojky a dvě nuly přinesou štěstí a pohodu a že to bude klidný a spokojený čas.

Nejen láska, vášeň a touha jsou hlavními tématy lednových příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, ale na řadu přicházejí i intriky, pomsta a únos. Vydejte se tedy spolu s Freyou Na francouzské pobřeží, které je prvním příběhem z minisérie Prsteny pomsty. Víte, tak jako Hallie, že Manželství s Italem není žádnou procházkou růžovým sadem? Nebo snad stejně jako Millie neodoláte Safírovému opojení? Určitě se ale nechcete stát Milionářovou rukojmí jako Nessa, která toho však nakonec vůbec nelitovala. A jaký je Řecký slib? To ví jen Valentina... Chcete zažít stejné dobrodružství jako Eleni, která se v přestrojení vydá Na maškarní ples? Pak tedy neváhejte a za dlouhých zimních večerů si najděte čas jen sama pro sebe a ponořte se do světa romantiky.

A citát na leden: Až když jsme našli lásku, víme, co nám v životě chybělo. (John Ruskin, anglický spisovatel a umělecký kritik).

Váš Harlequin

Natalie Andersonová

NA MAŠKARNÍM PLESE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Princess's Pregnancy Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Friedrich Brloh

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4848-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4849-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4850-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Damon Gale kráčet kolem parketu přečpaného tanečního sálu. Vyhýbal se dalším a dalším hloučkům usmívajících se žen, jejichž škrabošky nedokázaly změkčit ani zakrýt hladovou touhu, kdykoliv na něj jejich oči pohlédly. Neměl si škrabošku tak brzy sundávat.

Odvrátil se od dalšího bezeslovného vyzvání roz-toužených očí, usrkl ze skleničky šampaňského a přál si, aby v ní měl něco, co by obsahovalo více alkoholu. Ženy od něj žádaly víc, než co od nich chtěl on. Pořád, stále dokola. Pokaždé, když se s ním vrhly do milostných pletek – byť jim od začátku říkal, že nejde o nic vážného –, když skončily, následovala vlna obviňování a zlosti.

Jsi tak bezcitný.

Cynicky se pousmál, když mu hlavou prolétla vzpomínka. Jeho poslední ex mu před pár měsíci do tváře vmetla stejná otřepaná slova. Ano, byl takový. Byl bezcitný a byl s tím spokojený. Ale co na tom vlastně záleží? Dneska večer je tu kvůli obchodu, ne kvůli potěšení, byť jej vábilo. Dneska udělal tečku za deset let starou pohromou a zítra opustí tenhle pozlacený ráj, aniž se – byť jen krátce – ohlédne zpět. Ale stará zranění se vrátila, jako kdyby jej někdo znovu udeřil.

Právě před chvílí prošel přezdobenou vstupní halou, vystoupal po mramorovém schodišti a prošel pěti předpokoji. Každá z místností byla větší a přezdobenější než předchozí... až konečně vstoupil do zářivé monstrozity tanečního sálu. Nad tanečním parketem se vypínal balkon, z něhož byl výhled na celebrity a prominenty, kteří dávali na odiv sami sebe a špehovali jiné, jak se tam vystavují.

Palác byl navržen a postaven tak, aby odrážel slávu a lesk královské rodiny a aby se v něm každý průměrný smrtelník cítil jako bezvýznamná nicka. Měl v lidech probouzet úctu. Bázeň a závist. Ale upřímně řečeno, všechny ty obrazy, gobelíny a zlaté řezby Damonovy oči unavovaly. Nejraději by ze sebe strhl smoking a vydal se na procházku po jedné ze stezek nedotčeného pobřeží, kterému dával přednost před přepychovými paláci. Ale musel zůstat a chvíli zde hrát svou roli.

Zatnul zuby a otočil se zády k objektivům fotoreportérů. Neměl náladu vidět se v některém společenském časopise či na blogu. Byl v uplynulých letech nucený účastnit se mnoha takovýchto akcí – jako živoucí důkaz domnělé pevnosti svazku jeho rodičů, jenž měl jediný cíl: získat si co největší politický prospěch. Šampaňské mu při pomyšlení na tuto faleš zhořklo v ústech.

Naštěstí *jeho* kariéra nezávisela na zájmech a souhlasu mocných a bohatých. Díky své stále se rozmáhající realitní softwarové firmě byl bohatý stejně jako každý z těch nudných patronů, kteří se zde nechávali obskakovat. Stál zde jen ze slušnosti. Zběžně zalétl pohledem na místo, kde nechal před deseti minutami svoji nevlastní sestru. Investoři, které jí představil, pozorně naslouchali jejím seriózním a chytrým slovům, zjevně je zajímalo, co jim říkala.

Jediné, s čím souhlasila, aby pro ni udělal, bylo představit jí jim. Odmítla jeho nabídku, že on sám bude její výzkum financovat. Sice ho to podráždilo, ale nedával jí to za vinu. Koneckonců sotva se znali a ani jeden z nich neměl touhu zaobírat se nesčetnými rakovinovými jizvami nevěř jejich rodičů. Měla svoji hrdost a on ji respektoval. Ale byl rozhodnutý pokusit se napomoci vyléčit dvě desetiletí zraňování a zármutku, které způsobovaly lži a klamy. Třebaže bývaly vzhledem k naprosté absenci lítosti a výčitek ze strany jeho otce jen zdánlivě nevýznamné. Zdálo se, že svoji práci zde odvedl, protože jeho sestra s investory čile konverzovala.

Teď se Damon odvrátil od davu, aby hledal uklidnění sám v sobě, než se úplně vytratí pryč.

Mramorové sloupy symetricky rozmístěné po délce obou stran místnosti končily u dveří, které vedly na vnitřní nádvoří, jež bylo osvětleno lampiony rozvěšenými po stromech. Na druhé straně končily sloupy u zdi, za nimi bylo možné zahlédnout temné výklenky.

Když postoupil k nejbližšímu sloupu, zachytily jeho oči modravou skvrnu. V přítmí tam stála žena a upřeně pozorovala skupinku rozveselených návštěvníků, která stála několik metrů od ní. Vlasy jí hrály všemi odstíny modré a sahaly až k pasu, určitě to byla paruka. Tvář jí napůl skrývala jako jemný krajkový závoj škraboška. Ramena, lícní kosti a rty jí jiskřily namodralým a stříbrným práškem, kterým byly pokryty.

Damon zaváhal, ale nedokázal si nevšimnout jejich dlouhých šatů, které zdůrazňovaly každičkový milimetr pružného těla, svůdných oblých tvarů a dlouhých nohou. I přes prášek, který odrážel světelné paprsky, zaznamenal opálenou kůži. Vypadala spíše jako

mořská panna než jako opuštěné bezmocné dítě, jak tam tak osamoceně stála v temném zákoutí. Určitě trávila čas na slunci, ale tělo neměla opálené z bezcílného posedávání na rozprostřeném ručníku a slunění se.

Slušelo jí to, to ano, a ve všech významech tohoto slova, ale co způsobilo, že se mu zatajil dech, byla její nepopíratelná ženskost. Vysedlé lícní kosti, zašpičatělá brada a dokonale vytvarované rty – čistá jemná krása. A pod nimi nádherná velká ňadra, která se stěží vtěsnila do výstřihu jejích šatů barvy půlnoční modři.

Ještě si ho nestihla povšimnout, jen tam osamoceně stála a pozorovala shluk hostů. Sledoval ji. Škraboška nedokázala skrýt emoce, které se jí zračily v tváři. Její úmysly nebyly zřejmé, ale úzkost ano. Něco v jejím osamělém postoji způsobilo, že rázem zmizel kámen, který mu doposud vězel na srdci.

Zmocnila se jej touha přinutit ji rozjasnit tvář v úsměvu. Ale ovládla ho ještě mnohem silnější touha, položit jí ruce kolem štíhlého pasu a přivinout ji k sobě, aby ucítil ono svůdné spojení měkkosti a pevné síly, které vyzařovala její postava.

Smutně se pousmál, když si uvědomil, jak mu žíly naplňuje podivné teplo. A tento neočekávaný nával byl mnohem lepší než studený popel, kterého měl plné plíce, když sem dorazil. Možná se tady objevil přece jenom záchvěv něčeho příjemného, teď když byznys skončil a osobní dluh byl splacen.

Potichu se k ní několika krůčky přiblížil. Její pozornost stále poutali lidé v tanečním sále, ale on sledoval výhradně ji. Stála v koutku, ve stínu. Všem kolem jakoby neviditelná.

Ňadra se jí dmula, jako hluboce dýchala. Zaváhal a čekal, kdy ona postoupí dopředu a vynoří se ze

skrytu. Avšak proti všem jeho očekáváním ustoupila ještě dál dozadu, do šera.

Damon zaostřil pohled. Měl svůj vlastní důvod, vyhnout se takové příležitosti, jež se teď naskýtala. Ale proč se potřebuje taková nádherná dívka jako ona skrývat? Měla by mít společnost.

Měl by ji někdo doprovázet, někdo být s ní.

Z podnosu číšníka, který procházel kolem, sebral další skleničku a vnořil se do stínu za sloup. Mezitím ona přestala couvat a znovu přelétala pohledem celou společnost, smetánku obtíženou klenoty. Výraz tváře byl jasný, navzdory škrabošce a třpytivému make-upu, který jej skrýval. Zčásti touha, zčásti její osamocенost, to bylo to, co jej nakonec přinutilo k činu. Promluvil ještě dřív, než si to stihl rozmyslet.

„Nemůžete být ještě víc nenápadná?“

Prudce k němu otočila tvář, oči překvapením rozervené. Damon se odmlčel a díval se na vrstvu třpytivého prášku, který skrýval její rysy. Byla celá tak modrá. Spatřila v jeho ruku dvě skleničky a pohled jí rychle přelétl prostor za ním. Když si uvědomila, že je sám, oči se jí ještě víc rozšířily. Usmál se její podezřívavosti.

„Poprvé?“ zeptal se.

Ústa se jí otevřela v bezhlesém povzdechu.

„Myslím v paláci,“ vysvětlil a pousmál se, upoutaly ho její plné rty. „Poprvé to člověka může ohromit.“

Fascinovaně sledoval, jak jí po pokožce postupuje vzhůru po krku a tváři jiná barva, bylo to vidět i pod nánosem modrého prášku, který ji bohatě pokrýval. Červenala se, nevinnost sama.

Skoro stydlivě a krotce.

Usmál se víc, protože si představil, jak by zareagovala, kdyby pronesl něco víc lechtivého. Jeho

pozornost upoutalo její tělo, nemohl si pomoci, aby jej pohledem nepřelétl.

Znovu jí mžklivě žár, který se mu rozlil žilami, svaly se napjaly. Oči mu vyjely zase k její tváři a všiml si, že letmý pohled na svoje tělo zaznamenala. Trochu nestydatě se opět pousmál, dal jí tímto prastarým způsobem najevo, že jej zajímá. Opětovala jeho upřený pohled a neustoupila ani o píd. Ale pořád mlčela.

Byla sama. Byla určitě volná. A zcela určitě nevinná a nezkušená.

Damon už dlouho nesváděl ženu. Sice se ze všech stran hrnuly nabídky, že si připadal více jako lovná zvěř než lovec, ale odmítal je. Vyhýbal se všem pokusům, už jej to poněkud nudilo, chytit jej na delší dobu, spoutat jej do nějakého vztahu. Měl toho spoustu, po čem ženy touží – peněz i moci. A jistě, fyzickou přitažlivost a zkušenosti. Ženy takové věci těšily.

Ale příležitost, která se mu teď nabízela, byla výzývavá – když zareagovala tak svádívě, aniž pronesl něco provokativního. Ty modré oči a krásně vykrojené rty byly tak okouzlující.

Počítal s tím, že tady zůstane nanejvýš deset minut, ale teď potkal někoho, kdo v něm probudil jeho hravou stránku. Když už splnil svůj závazek vůči Kassie, mohl se také trochu pobavit sám.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

Panenky se jí rozšířily, jako kdyby ji dotaz překvapil. Ale neodpověděla, stále mlčela.

„Myslím, že vám budu říkat *Modřenko*.“

Nepatrně zvedla bradu. „Kvůli mým vlasům?“

Málem otevřel údivem ústa tak, že by mu vypadla z čelisti. Žhavý, zastřený a vášnivý hlas, který byl v naprostém protikladu s jejím nevinným vzhledem a chováním. Chraptivý a drsný jako jazyk vzrušené

kočky. Představa na to, jak mu spokojeně vrní v náručí, ovládla jeho mysl.

„Ne, kvůli touze ve vašich očích.“ A taky kvůli tomu, jak nádherně ohrnuje rty překrásných úst.

„A po čem tak toužím, co myslíte?“

Teď už to byla otázka. Rozhodl se neodpovědět, protože věděl, že mlčení řekne všechno. Jen na ni hleděl a čekal, kdy mezi nimi vznikne napětí.

„A já, jak bych vám měla říkat?“ zeptala se po krátké chvilce.

Obočí mu vyjelo nahoru. „Vy nevíte, kdo jsem?“

Pootevřela rty, když potřásla hlavou. „A měla bych?“

Chvíli na ni hleděl. Když ji poprvé oslovil, neobjevil se jí v očích záblesk poznání, ani teď ne, skutečně ho neznala. Jak... *osvěžující*. „Ne,“ prohlásil. „Nejsem nikdo důležitý. Určitě ne žádný princ, to je jisté.“

Něco se jí v očích mihlo, ale zmizelo ještě předtím, než mohl rozpoznat, co to bylo.

„Jsem tady na návštěvě na pár dní,“ řekl pomalu. „A jsem sám.“

Rty se jí rozevřely. „Proč si myslíte, že to potřebuju vědět?“

Její dusně žhavý hlas způsobil, že někde uvnitř pocítil touhu. Neměl toužení rád. Raději dával přednost akci. „Opravdu, žádný důvod.“ Nedbale pokrčil rameny a pousmál se.

Její rty sebou škubly. V útrokách ucítil uspokojení, ale hned potom následovalo cosi jako žhavé kopí. Potěšení. Nutilo ho pokračovat.

„Proč jste tady tak sama?“ nabídl jí druhou sklenici šampaňského, kterou držel v ruce.

Vzala si ji a maloučko usrkla, ale jen neznatelně, ani si nebyl jistý, jestli se rty dotkly vína. Opatrná žena. Zvláštní, neobvyklá.

„Schováváte se tady?“ pokračoval ve vyptávání. Rukou sjela dolů a potáhla za řemínek, který ji stahoval v pase a zdůrazňoval křivky těla.

A nepochybně nervózní.

„Vypadáte nádherně,“ dodal. „Nemusíte mít strach, že by vám to neslušelo.“

Znovu zčervenala, avšak zvedla bojovně hlavu. V jejích očích našel sebejistotu, což jej překvapilo. „O tohle se nebojím.“

Ach. Takže je víc sebevědomá, než předpokládal. Další zášleh uspokojení někde v žaludku. Prsty mu svrběly nutkáním strhnout jí z hlavy paruku, aby zjistil, jakou skutečnou barvu mají její vlasy. Její fasáda byla překrásná, ale jeho fantazie se dožadovala proniknout za ni, aby našel poklady, které skrývala.

„Tak proč nejste v sále?“

„Proč ano?“ Ostražitě čekala na jeho odpověď.

„Někdy je účast na takovýchto záležitostech spíše *nutná*, ale člověk po ní netouží.“

„Na takovýchto ‚záležitostech‘?“ pronesla tak, že přitom zesměšnila jeho tón.

„Záleží na tom, kdo tady je.“

„Nepochybuj o tom, že vy po takovýchto ‚záležitostech‘ toužíte víc, protože je tam víc hezkých žen.“

Pronesla to výsměšně, ale on už věděl, že si toto šermování mezi mužem a ženou docela užívá. Dobře, bude pokračovat.

„Přirozeně.“ Damon ji chladně sledoval přes okraj sklenice, ze které usrkával. „Koneckonců, jsem jenom muž.“ A hraně bezmocně pokrčil rameny.

Upřeně se na něj zahleděla a v hloubi jejích modrých očí zajiskřilo. „Nechtěl jste spíš říct, že chlapec, který si rád hraje s hračkami. Panenka tady, panenka tam...“

„Jistě,“ navázal na ni. „Hraní si s panenkami je

občas docela zábava. A člověk je dokonce může i sbírat.“

„Na to bych vsadila.“

Naklonil se dopředu, úmyslně se protlačil do jejího osobního prostoru a spiklenecky zašeptal: „Já svoje hračky nikdy nerozbiju,“ sliboval. „Velmi pozorně o ně pečuju, když si s nimi hraji.“

„Oh, skutečně?“ Její pohled pronikal přes jeho vnější pozlátko dovnitř, až našel slabé místo, o kterém ani nevěděl, že jej má. „Když to říkáte, asi to musí být pravda.“

Musel ocenit její duchaplnost a okamžitě si uvědomil, že si bude muset dávat větší pozor a věnovat větší péči tomu, aby... ji mučil slastně.

„A co vy?“ zeptal se, ač předpokládal, že odpověď zná předem. „Často navštěvujete noci, jako je tato?“ Také si hraje se svými hračkami?

V odpověď jen pokrčila rameny.

Naklonil se ještě blíž, odměnilo jej to, že zaslechl, jak nad jeho troufalostí zalapala po dechu. „Pracujete v nemocnici?“

Dnešní ples byl pořádán stejně jako každý rok proto, aby se shromáždily peněžní prostředky pro nemocnici, a byla to značná částka, jak věděl. A pro nemocniční personál to také byla příležitost k oslavě.

„Já... mám tady nějakou věc...“ Sklonila řasy.

Nebyla to nakonec jenom Paní Tajemná? „Tak proč nejste se svými přáteli?“

„Neznám je všechny tak dobře.“

Možná nějaká nová zaměstnankyně, která získala pozvání v losování o účasti na této akci, které se pro nemocniční personál pořádalo. Možná proto tady s sebou neměla žádné přátele. Ale jí by přece netrvalo dlouho, než by si jich pár našla. Nějaký lékař by po ní určitě skočil, pokud by měl jen trochu zdravého

rozumu. To by pak netrvalo dlouho, aby ztratila schopnost se červenat.

Snaha přivlastnit si ji jí projela jako žhavé kopí, když si představil, jak ji k sobě vine nějaký jiný muž. Překvapil tím sám sebe, ale současně jej to přinutilo, aby k ní přistoupil ještě blíž. Až příliš blízko.

„Nechcete si zatančit?“ Vzdal se úplně jemného přístupu.

Pohlédla mu přes rameno. „Teď nikdo netančí.“

„Můžeme s tím začít my.“

Zakroutila hlavou a poodstoupila dozadu, takže se jí postava znovu skryla před zraky těch, kdož byli v tanečním sálu. Damon uhodl, že nemá chuť vystoupit do světla sálu. Příliš pozdě, před ním to už provedla.

„Nebuďte z nich tak vystrašená,“ podotkl a hlavou kývl směrem k davu za sebou. „Možná bohatí jsou, ale ne vždy mají odpovídající chování. Anebo jsou vlídní.“

„Tím chcete říct, že vy sám mezi ně nepatříte?“ Pochybovačnost v jejím pohledu nemohla být výmluvnější.

Odolal pokušení urovnat si před ní jako nějaký páv smoking. Namísto toho nabídl otřepanou frázi. „A může sem někdo opravdu zapadnout?“

Dlouze se mu zadívala přímo do očí. Její duhovky tak hrály modrou, že si uvědomil, že musí mít kontaktní čočky. Předstíraná na zdvořilé plané tlachání rázem zmizelo. Touha po ní, touha dotknout se jí, jej málem přemohla. Ale *teď* by to bylo ještě nepřiměřené. Napjal se a sám v sobě se pokoušel potlačit ono základní prastaré nutkání. Kčertu, jak moc se jí toužil dotknout. Chtěl se jí dotýkat. Ten pohled v jejích očích? Čiré vyzvání. Až na to, že podle něj musela být natolik nezkušená, že si pohled ani nemohla uvědomit.